

ת"פ 9455/08/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד חמדאן

בית משפט השלום בראשון לציון

16 דצמבר 2014

ת"פ 9455-08-13 מדינת ישראל נ' חמדאן(עציר
ת"פ 9476-08-13)

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מוחמד חמדאן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מילבסקי

הנאשם אין התייצבות

ב"כ הנאשם עו"ד רעד מוחמד

הערב מר קשקוש עבדאל גוואד

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשת המבקשת לחילוט ערבויות הערב מר עבד אל גואד ת.ז. 058996364, לאחר שלטענתה הופרו תנאי השחרור בערובה על פיהם שוחרר הנאשם בהליך מעצרו במ"ת 9476-08-13 באופן שהנאשם לא מתייצב בבית המשפט.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שהייה בלתי חוקית בתחומי מדינת ישראל.

לצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים תוך שהמאשימה טענה כי קמה ועולה בעניינו עילת מעצר בדמות החשש להימלטות מאימת הדין, בשים לב למעמדו כתושב שטחים.

לאחר שהתקיים דיון בהליך המעצר נעתר בית המשפט לבקשת ההגנה והורה על שחרורו של הנאשם בחלופה אשר סבר באותה עת כי תבטיח התייצבותו של הנאשם להמשך משפטו ותאיין את החשש מפני הימלטות מאימת הדין.

בין יתר תנאי השחרור הורה בית המשפט כי תיחתם ערבות צד ג' על סך 10,000 ₪ על ידי ערב אחד תושב ואזרח מדינת ישראל, אשר תפקידו להבטיח התייצבותו של הנאשם להמשך הדיונים בעניינו.

ערבות צד ג' כאמור, נחתמה על ידי מר עבד אל גואד.

בתאריך 12.8.13 התקיימה ישיבת הקראה ראשונה בעניינו של הנאשם, אז עוד היה הנאשם עצור.

ההגנה עתרה לדחיה טרם מתן מענה והדיון נדחה ליום 3.9.13.

דיון זה נדחה לבקשת ב"כ הנאשם ונקבע ליום 17.9.13.

בדיון שהתקיים ביום 17.9.13 לא התייצב הנאשם אשר שוחרר זה מכבר ממעצרו, וב"כ הנאשם טען כי לא היה לנאשם די זמן להוציא אישורים מהרשויות על מנת להבטיח התייצבותו בבית המשפט.

ב"כ הנאשם עתר לדחיה נוספת והתחייב למסור לנאשם כי עליו להסדיר כניסתו ארצה.

בית המשפט נעתר לבקשת ההגנה תוך שהבהיר כי לא תהיינה דחיות נוספות בתיק וכי במידה ולא יתייצב הנאשם לדיון הנדחה יוצא צו מעצר כנגדו.

הדיון נדחה ליום 27.1.14.

גם לישיבת יום 27.1.14 לא התייצב הנאשם וב"כ הנאשם טען כי הנאשם אינו חש בטוב, ולכן עתר לדחיה נוספת. בנסיבות הללו נדחה הדיון ליום 24.2.14.

בתאריך 24.2.14 ולאחר שנדחתה טענה מקדמית שטען ב"כ הנאשם הודה הנאשם בעובדות כתב האישום והורשע על פיהן. ב"כ הנאשם עתר לדחות את מועד הטיעונים לעונש.

בית המשפט נעתר לבקשה ודחה את הדיון לטיעונים לעונש ליום 28.4.14.

לישיבת יום 28.4.14 לא התייצבו לא הנאשם ולא הסנגור ומדברי המאשימה עלה כי בא כח הנאשם הגיש בקשה לדחיית הדיון בשל דלקת עיניים.

גם הנאשם עצמו, כאמור, לא התייצב לדיון.

הדיון נדחה ליום 30.6.14.

ביום 30.6.14 הגיש ב"כ הנאשם בקשה בהולה לדחיית מועד הדיון במסגרתה טען כי הנאשם לא הצטייד באישור המתאים לצורך כניסה לישראל ולפיכך עתר לדחות את הדיון למועד אחר. בית המשפט נעתר לבקשת ההגנה ודחה את הדיון ליום 21.10.14.

לישיבת יום 21.10.14 לא התייצב הנאשם ואז למרבה הפלא מסר ב"כ הנאשם לראשונה, כי הנאשם יצא לשבדיה ולא יחזור לפחות 4 שנים.

ב"כ הנאשם הסכים כי ההליך בתיק יותלה ויוצא צו מעצר נגד הנאשם. כמו כן הסכים לחילוט הערבויות.

בית המשפט הורה על דחיית הדיון ליום 3.11.14 והורה כי עד מועד זה תבדוק המאשימה את יציאותיו של הנאשם את הארץ.

ביום 3.11.14 הודיעה המאשימה כי הנאשם יצא את הארץ ביום 26.5.14 ולא חזר.

בית המשפט הורה על חילוט ההפקדה במזומן מתוך תיק המ"ת וקבע את הדיון לבקשת המאשימה לחילוט ערבות צד ג' במעמד הערב.

לדיון היום התייצבו הערב צד ג' וב"כ הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יימנע מחילוט ערבות צד ג' והעלה שלל טענות עובדתיות שלמרבה הצער אין להם בסיס בחומר שמצוי בפני בית המשפט.

לדבריו, הודיע לתביעה במעמד הסדר הטיעון כי הנאשם מתעתד לעזוב את הארץ ולפיכך ידעה המאשימה על כוונותיו של הנאשם ואין בנסיבות הללו כדי ללמד כי הערב לא מילא את תפקידו.

עוד טען כי הערב התייצב לכל אחד ואחד מהדיונים בבית המשפט ומילא את תפקידו כשורה.

אקדים ואומר כי לטענה שהתביעה ידעה כי הנאשם מתכוון לעזוב את הארץ אין בסיס כלל ועיקר.

מדובר בטענה אשר נטענת היום לראשונה בעלמא ולא נתמכת בשום מסמך כתוב, אין לה תיעוד בפרוטוקול ואין לה זכר ברישומי התביעה.

זאת ועוד, העובדה כי ההגנה היא זו שביקשה את דחיית הטיעונים לעונש פעם אחר פעם לאחר ההודיה, מלמדת כי אין בטענה ממש.

אם לא די בכך, הרי שבקשת ההגנה שהוכתרה בכותרת "בקשה בהולה לדחיית מועד הדיון" והוגשה לבית המשפט בתאריך 30.6.14 הוגשה הלכה למעשה, לאחר שהנאשם עזב את הארץ וגם במועד זה לא טרח הסנגור להודיע לבית המשפט כי הנאשם עזב את הארץ אלא ביקש לדחות את מועד הטיעונים לעונש.

צר לי כי זו היתה ההתנהלות וצר לי יותר כי נטענות היום בפני בית המשפט טענות עובדתיות לא נכונות, בלשון המעטה.

גם הטענה כי הערב התריע בדבר עזיבתו המתוכננת את הארץ והתייצב לכל הדיונים בעניינו חסרת בסיס. אין לכך כל תיעוד בפרוטוקולים ואין לכך זכר בבקשות שהוגשו לבית המשפט על ידי ההגנה.

בסופו של יום בעת הזו מצויה בפני בית המשפט העובדה כי הנאשם עזב את הארץ ואינו מתכוון לחזור בשנים הקרובות, ובנסיבות הללו ברור כי במעשיו יש כדי הימלטות מאימת הדין.

סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי מעצרים קובע כי בית המשפט לא יורה על מעצר נאשם אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה בתנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה".

כדי שחלופות למעצר אכן יהיה בהן כדי להבטיח את מטרות המעצר, יש צורך להבטיח שהערבים הנוטלים על עצמם לשמש כחלופות מעצר אכן יקיימו את התחייבויותיהם.

רק מערך אמין ורציני של ערבים וערבויות טובות, יכול להבטיח קיומן של חלופות למעצר.

לערבויות הכספיות אותן נוטלים על עצמם ערבים, יש שתי מטרות. מטרה אחת היא להבהיר לערב כי נוטל הוא על עצמו אחריות כבדה שלצידה סנקציה כספית אם לא יעמוד בה ולבדוק את רצינותו והמטרה האחרת היא להרתיע את הנאשם.

הפקדת ערבות כספית על ידי ערב משמעותה כי הערב מוכן לערוב בגובה סכום הערבות לכך שהנאשם יקיים את תנאי השחרור בערובה.

צריך להיות ברור לערב החותם על כתב ערובה כי אם חלילה הנאשם אשר לו הוא ערב יפר את תנאי השחרור בערובה, יהיה על הערב לשלם את הערבות אשר נתן לבית המשפט.

בחתימתו על כתב הערבות מודיע הערב לבית המשפט כי הוא מתחייב כלפי בית המשפט בגובה סכום הערבות שחתם לקיום תנאי השחרור בערובה.

חתימתו מהווה הצהרה כלפי בית המשפט לכך שהנאשם יקיים את תנאי שחרורו.

מבלי שנבטיח רצינותם של הערבים אשר חתמו על כתבי ערובה והכרתם בכובד האחריות אשר נוטלים הם על עצמם בחתימתם על כתבי ערובה, לא נוכל להבטיח קיומן של חלופות למעצר.

בבש"פ 10533/05 מוחמד אבו דין נ' מדינת ישראל נקבע:

"מטרת הפקדת הערבות היא בראש ובראשונה להרתיע את הנאשם מפני הפרת תנאי השחרור. לשם יעילות ההרתעה, שומה על בית המשפט לחלט את הערבות כולה או חלקה, לטובת אוצר המדינה, במקרה בו מופרים תנאי השחרור. אכן לבית המשפט נתונה סמכות להורות על חילוט חלקי של הערובה..... סכום החילוט עליו מחליט בית המשפט נקבע בהתחשב במהות האישומים כנגד הנאשם ובאופי הפרת תנאי השחרור על ידו".

בבש"פ 8262/04 סמואל צוסקין נ' מדינת ישראל נקבע:

"הפרה בוטה זו של תנאי השחרור בלא הצדק סביר, מחייבת החמרה בהיקף מימושן של ערבויות השחרור כדי שלא תהפכנה חלילה לאמצעי השקול לאות מתה, ולכלי שמשמעותו הינה תיאורטית בלבד".

קשה לחשוב על הפרה בוטה יותר של תנאי השחרור מכפי זו שקרתה בענייננו במסגרתה עזב הנאשם

את הארץ לשנים ארוכות, וזאת לאחר שהודה בכתב האישום והורשע על פיו ומאז אותו שלב שב ופנה בבקשות דחיה שונות מסיבות שונות ומשונות, עד שלבסוף עזב אכן את הארץ.

בניגוד לטענת ההגנה הערב לא התריע לא בפני בית המשפט ולא בפני המאשימה על כוונותיו של הנאשם לעזוב את הארץ ואין כל זכר לא בהודעות שהועברו לבית המשפט, לא בפרוטוקולים של הדיונים ולא ברישומי המאשימה, כי מאן דהוא הודיע על כוונת הנאשם לעזוב את הארץ.

ההיפך הוא הנכון, בקשות הדחיה החוזרות ונשנות שבאו מטעם ההגנה, יצרו את הרושם לכאורה כי אין כל מניעה מהתייצבות הנאשם במועד הנדחה.

בנסיבות הללו מצאתי כי יש לחלט את הערבויות במלואן.

אשר על כן הנני מחלטת את הערבות על סך 10,000 ₪ שחתם הערב צד ג'.

כמו כן אני מחלטת את הערבות העצמית שחתם הנאשם.

לבקשת המאשימה אני מורה על התליית ההליכים כנגד הנאשם.

ניתנה והודעה היום כ"ד כסלו תשע"ה, 16/12/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת